

Màu Hoa Khé

ĐƯỜNG PHƯỢNG BAY

Không ai trách cứ vì ai , tình yêu bỗng một ngày trở thành là giấc mơ qua . Em trong khung trời đó thành phố khép kín trang nghiêm với những khuôn vàng thước ngọc . Con gái phải dịu dàng từ tiếng nói , từ dáng điệu nhẹ nhàng khoan thai , đôi mắt đẹp chỉ dám nhìn lên qua vành nón với chiếc quai màu tím được bầu hờ hững trên chiếc cầm xinh xinh chẻ đôi . Nụ cười khúc khích chỉ được vang lên trong khu vườn nhà với cổng tường rào kín , niềm vui cùng thỏ thẻ với những đoá hoa sen trong hồ nước nhỏ nằm giữa sân nhà ,lung linh trong nắng soi gương mặt của em của lứa tuổi thanh xuân chưa nhuốm u buồn .

Một chiều em qua sông đi học luống cuống làm sao vạt áo dài trắng vương phải chân anh , gió đầu thổi tóc mái tóc mỏng nhẹ trên gương mặt anh đỏ thẹn hương hoa ngọc lan dịu dịu cho anh hít thở với niềm khát khao rung động . Người con trai từ Sài Gòn nghịch ngợm phá phách được gửi ra Huế để trợ học mỗi ngày chung đặng cùng qua sông một chuyến đò . Anh qua Quốc Học em về Đồng Khánh , ngôn ngữ của loài người thật vô ý nghĩa , họ chỉ dùng ngôn ngữ của thời hồng hoang trao bằng ánh mắt và nụ cười cho nhau . Những ngày mưa rơi cho anh lo lắng sợ gót chân em vương bùn lấm lem , sợ chiếc áo mưa không đủ kín để những hạt mưa vô tình làm ướt mái tóc cắt

che trước đình trán điểm tuyết . Những ngày nắng thì anh ghen tị khi nhìn em đi dưới hai hàng cây để nắng hôn nhẹ trên tóc , trên tà áo lụa màu ngà sáng trắng cả con đường phượng đỏ thắm bay . Hình ảnh được anh phát hoạ lên khung vải , chăm chút từng đường nét linh động như mỗi đêm em từ trong tranh bước đến bên anh .

Em đi trước anh theo sau nghịch ngợm dẫm lên dấu chân em bỏ lại để chọc em sao chân em ngứa thế ? ... em nguýt mắt môi trề ra và mỗi lần như thế anh phải bế bổng em trên tay quay từng vòng trên bãi cát trắng khi hai đứa trốn nhà lén lút hẹn hò đưa nhau về vùng biển xanh ngắt mênh mông .

Những lá thư tình yêu nhớ nhung , những bài thơ tình ẩn chứa tình ý chưa dám trao ra , mỗi phút giây đợi chờ nhau tưởng cả thiên thu diệu vợi . Chợt đâu một ngày mưa lũ , nước sông Hương cuồn cuộn dâng ngập thành phố , dòng nước chỉ kéo dài ra một tuần lễ cùng trong sự hỗn loạn mưa bão đất trời . Anh rời bỏ Huế với một hung tin Mẹ vừa qua đời , ra đi vội vã trong bầu trời xám ngắt màu tro . Em ở lại ngẩn ngơ hoảng hốt với một hôn nhân sắp đặt của mẹ cha , với lời hứa sắc son của một đôi bạn tâm giao đã hứa hôn con cái từ trong bụng mẹ .

Cái định luật cha mẹ đặt đâu con ngồi đó của Khổng Tử bất di bất dịch trong tư tưởng của những đấng cha mẹ trót sinh ra trong dòng dõi cành vàng lá ngọc . Nàng Tôn Nữ mắt đằm lệ mặc áo vu qui đi giữa lộng vàng che đầu , bước ra khỏi cổng nhà với hai chữ vu qui là âm thầm tự cắt đứt mọi miền rung cảm khi nghĩ về một người , quyết liệt đoạn lìa mối tình chỉ mới vừa bắt đầu để bước xuống cuộc đời theo chồng, rời xa những đêm trăng chờ thuyền ai về trên bến Ngự , xa khúc Nam Ai trầm bổng trách cứ yêu thương , xa tiếng chuông Thiên Mụ gióng lên khi chút ráng chiều le lói trên dòng sông Hương mượt mà lặng lẽ buông trôi về phía chân trời sương mờ giăng

kín .

....

Chuyến xe lửa dừng lại trong ga Huế một chiều mưa rơi trắng xoá . Trên vai khoác chiếc ba lô ngõ ngàng nhìn lại Cố Đô nơi đây anh đã để lại em , để lại một niềm tự trách đã nhiều năm trôi qua . Thành phố vẫn im lìm như người con gái chịu đựng trước những định luật khắc khe , nhưng tâm hồn không sao ngăn cản được sự lãng mạn ngấm ngấm như dòng sông Hương hiền hòa bỗng có ngày sóng cuộn dâng cao .Anh đi tìm em và trước mắt Huế bỗng lạ xa cho anh cảm giác hình như anh chưa bao giờ đến Huế ,bởi trên những kỷ niệm một thời em vẫn bên biệt nơi đâu .Tất cả như vừa chợt tỉnh giữa cơn mơ . Anh mưu thuận nữa muốn rời xa nhưng sao bước chân cứ muốn ngừng lại , tìm gì nơi đây !? khi công rào nhà em đây leo đan phủ rêu màu . Bên đò mỗi ngày vẫn đón đưa những tà áo trắng thơ ngây bay trong gió , vang vọng trên sông cùng nhịp chèo khua lướt , tiếng cười đùa như những tiếng chim kêu riu rít nơi khu vườn nhà em trong mỗi sớm mai.

Anh đi giữa cánh phượng xác xơ để mừng tượng bóng dáng em về nhạt nhòa hư ảo . Anh đưa tay run rẩy níu lại chút thời gian mong manh để muốn nói với em , một câu nói chưa bao giờ dám nói là ...”anh yêu em ...” . Và đường em cứ đi xin đừng ngoái lại .Anh sẽ mỗi năm trở về lại Huế vào mùa phượng nở để thấy muôn đóa diệu kỳ đỏ thắm trên con đường dài in dấu gót chân xưa ...

Màu Hoa Khế Jun08.2010

Nguồn: Tác giả/VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: NgụyXưa đưa lên
vào ngày: 17 tháng 6 năm 2010